

Mi lesz ebből három évszázad múltán Lorcánál, A SÖTÉT SZERELEM SZONETTJEI-ben! A békává varázsolt költő-királyfiakat csak más költő-királyfiak csókja tudja visszavarázsolni. S az elfeledett szonetteket az azokat magukba varázsoló újabb szonettek.

(Arra itt már csak egy mondatnyi hely jut, hogy csaknem ugyanez történik ugyan-csak e század harmincas éveiben az angol költészetben. Az angol barokk legnagyobb szonettköltője, John Donne, hosszú lappangás, majd nem elfeledettség után egyszeriben a modern angol líra, Eliot és társai legfőbb ihletőjévé válik. A modern angol költészet „atyjának” lehet nevezni Donne-t is, ahogy Lorca a modern spanyol költészetben szó szerint ennek nevezi Góngorát.)

Giordano Bruno „a filozófia varázsképletét” „az ellentétek egybeesésében” fedezi föl. Talán azért lehetett a szonett egyik mestere is, mert a szonett is ilyen varázsképletre épül. Azt mondhatjuk, nyolcszáz év óta az újkori Európa „a szonett által homályosan” szemléli önmaga „egybeeső ellentéteit”. És persze, a szonett világosságában is.

Ezért nem elég, ha az antológia címét Babits gyönyörű szonettjének egyik sorából kölcsönöztük:

„Szonett, aranykulcs, zárd el szívemet...”

Mert hátha ez a kulcs, ez az aranykulcs mégsem csak zárásra való. Forgassuk meg – hátha nyitni is lehet vele. Hiszen Wordsworth meg – ugyancsak szonettben – azt mondja Shakespeare szonettjeiről:

„Shakespeare e kulccsal megnyitotta szívét...”

Hátha nekünk is sikerül. Hiszen a két költői állítás éppen „az ellentétek egybeesésének” csillagállásában ragyog fel. Nem hazudolja meg egymást – egymás igazát erősíti. A bennünk élő kettős igazság- és költészetigényt mutatja fel. Az egyén létének kettős imperativusát: amely egyszerre titok és vallomás, magunkba fordulás és kitárulkozás.

Bertók László

A VADÁSZ NEHÉZ, NEM A NYÚL

Ekkora súly. Ekkora súly.
Más ekkora súllyal röpül.
Tele csillagokkal az űr.
Az űr a pokolban is űr.

A vadász nehéz, nem a nyúl.
Mért csak a száj? Mért csak a fül?
Az a golyó, hogy istenül?
Az a titka, hogy nem tanul?

Nyafogni, futni, messze, túl?
S ahogy vele tágul a zűr?
Ha tetszik, ha nem, beleül.
Maga van, akárhova nyúl.

És nincs is fölül meg alul.
Csak leng rajta valami tüll.

HOGY BELEHALT, AZ HOVA VISZ?

Ha ölébe hullik, nem is.
Csak tapogatja, vacakol.
Mintha minden ujja hamis.
Mint aki elfeledte, hol.

Alig jut szóhoz, hogyha szól.
De amit mond, abba se hisz.
Úgy fekszik le, hogy csomagol.
Úgy ébred föl, hogy csupa víz.

Hogy belehalt, az hova visz?
Meddig ér a saját pokol?
Egy korty nyál? Vagy egy korty kumisz?
Semmi más, csak protokoll?

S most tényleg övé, hogyha jól?
Most nem neki szól a fityisz?

ÉS SEMMIT SEM AKAR, CSAK ÁT

Most így ír verset, hogyha ír.
És fél, mert vádolja magát.
És egyre több lesz a papír.
S ugyanaz marad a világ.

És semmit sem akar, csak át.
Csak úton lenni, mint a hír.
Egy kis sót, egy kis paprikát.
S hogy ne ússzon rajta a zsír.

Aztán úgyis jön a radír.
Kinyitnak a patikák.
Az mar nagyobb, aki bír.
Az jajgat, akit húz az ág.

S milyen kevés, amit bevált.
Mily égető arcán a pír.

Kántor Péter

NEW YORK CITY LINES

1 (token) Az, hogy egyedül vagyok,
nem jelenti, hogy egyedül vagyok.
Erre tanúim vagytok mindannyian.

Az, hogy nem kutatok semmit,
nem jelenti, hogy nem kutatok semmit,
ha nem is kutatok semmit.

Az, hogy hideg van és sötét van,
és nem megyek sehova,
nem jelenti, hogy hideg van és sötét van,
és nem megyek sehova.

Mint ahogy mikor nincs hideg és nincs sötét,
és megyek valahova,
az se jelenti feltétlenül,
hogy nincs hideg és nincs sötét,
és megyek valahova.

2 (mi van itt) Van itt
repülőgép, léghajó, helikopter,
házerdő – magasból sírkövek,
négy mosolygó doorman,
számtalan kutya, kisgyerek,
ugató sziréna, yellow cab,